

ТРАФИК НА
ДЕЦА В ИНДИЯ
И БАНГЛАДЕШ

ГРЕНЛАНДИЯ:
НАБЛЮДЕНИЕ НА
МОРСКИЯ ЛЕД

NATIONAL GEOGRAPHIC

БЪЛГАРИЯ

ПОДЗЕМНА КРАСОТА

ДВЕ ПЕЩЕРИ
В СЛОВЕНИЯ
БЛЕСТЯТ КРАСИВО
В ПОРЕДИЦА ОТ
УНИКАЛНИ СНИМКИ

WWW.NATIONALGEOGRAPHIC.BG

ISSN 1312-6571

5,49 лв.

02 >

СЪДЪРЖАНИЕ

На корицата:

Калвария е най-великото пещерно място в пещерата Крижна. В тази галерия има пещерни граперии и езеро, където се сливат два потока.

СНИМКА: ПЕТЕР ГЕДЕЙ

СТАТИИ

Подземна красота

Пещерите Крижна и Нова Крижна в карстовия регион на Словения пленяват изследователите. Те най-вероятно са свързани, но докато между двете не може да премине човек, се смятат за отделни. Познаването за пълния мащаб на подземното пространство под планината Крижна все още ни убягва.

ТЕКСТ: МАРКО СИМИЧ
СНИМКИ: ПЕТЕР ГЕДЕЙ
..... стр. 30

Откраднати животи

Сексуалният трафик на жени е световен бич. Впримчил милиони деца. Така две момичета с мечти – едното от Индия, а другото от Бангладеш – били принудени да проституират.

ТЕКСТ: ЮДИДЖИТ БАТАЧАРДЖИ
СНИМКИ: СМИТА ШАРМА
..... стр. 46

Лед под наблюдение

В Гренландия изследователите от цял свят документират затоплящата се Арктика – и се чувстват като сплотена общност.

ТЕКСТ: ДЖЕНИФЪР КИНГСЛИ
СНИМКИ: ЕСТЕР ХОРВАТ
..... стр. 72

Фатално ухапване

Над 100 000 души годишно умират от змийски ухапвания. Около 95% от тези смъртни случаи са в бедни селски общности в развиващите се страни. Една от най-тежко страдащите области е Субсахарска Африка. Получаването на лечение може да е трудно, а противотровите не достигат. Това е здравна криза.

ТЕКСТ И СНИМКИ:
ТОМАС НИКЪЛЪН
..... стр. 84

КРАСИМИР ДРУМЕВ

Нормалността е с две лица

Когато моят приятел Стефан Марков, един прекрасен художник (отида си рано от този свят), виждаше наши съграждани да се помайват пред някакъв проблем, а сетне, когато ножът е опрял до кокала, да запретват ръкави и да го решават, той присмехулно поклащаше глава и казваше: „Човек от зор и птичка става“.

Сега се за този израз, когато следях с каква бързина създаваха ваксините срещу Ковид-19. Ах, как исках всички ние, цялото население на планетата, да излезем по балкони и улици и да запеем „Ода на радостта“. Беше ме обзело опияняващо чувство на възторг. За по-малко от година Човекът с главна буква беше принудил един непознат, коварен и много опасен враг да развее бялото знаме на поражението. Човечеството беше доказало собствената си сила.

И какво сега? Нашият копнеж е да се върнем към нормалността, както патетично се изразяват доста политици. Ала монетата има две страни. Едната е на доброто, другата – на злото. Ще направим ли така, че поучени от трагедията на пандемията, да запретнем ръкави и с ироничния призив „Човек от зор и птичка става“ да се захванем ентусиазирано да борим другите глобални бедствия и заплахи. Покрай коронавируса те отидоха в периферията на нашето внимание, но от това не станаха по-малко опасни. Възможно е да намалим замърсяването на планетата, глада, болестите и още много

бедствия. Как? Просто като не гледаме пред носа си и не живеем егоистично ден за ден. Рецептата е една и съща – нужна е глобална и конкретна ВИЗИЯ. Науката знае как, но правителствата обичайно си имат други грижи. Да бъдат спечелени президентски или парламентарни избори, да се постигне една или друга търговска сделка. А през това време планетарните заплахи открито или подмолно си действат, стават все по-страшни. Жадуваното от всички нас връщане към нормалността трябва ли да означава и връщане към привичното ни подценяване и дори пренебрегване на всички тези и много други глобални трагедии? Победата над Ковид-19 не е просто едно медицинско постижение. Тя е символ. Тя ни показа, че отровните неща в нашия живот могат да бъдат разчистени, ако не гледаме само да спечелим момента. Защото така губим бъдещето.

А с него губим себе си.

ФОТО СВИДЕТЕЛСТВО

NATIONAL GEOGRAPHIC

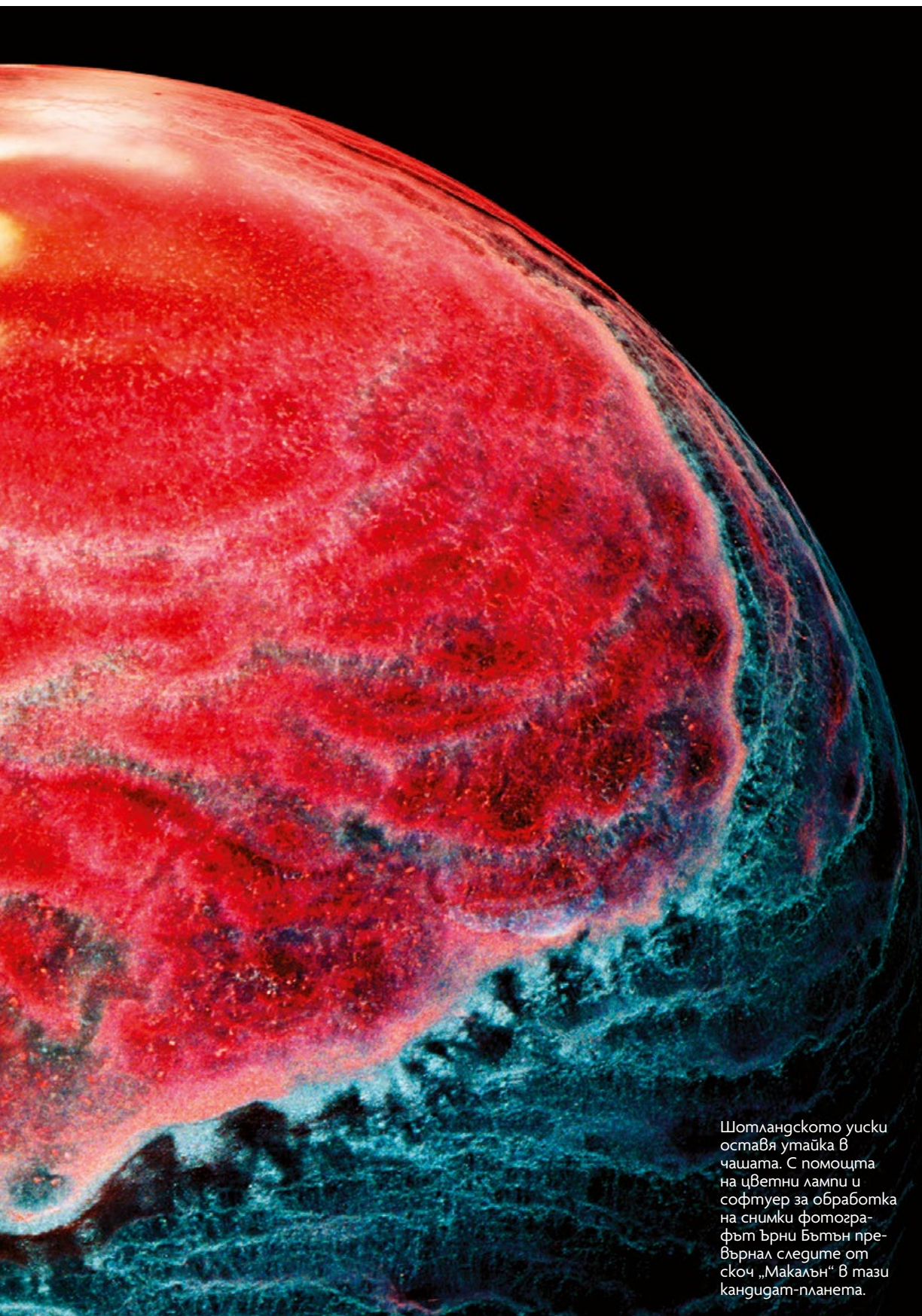
БР. 02 (184)

АЛКОХОЛНИ СВЕТОВЕ

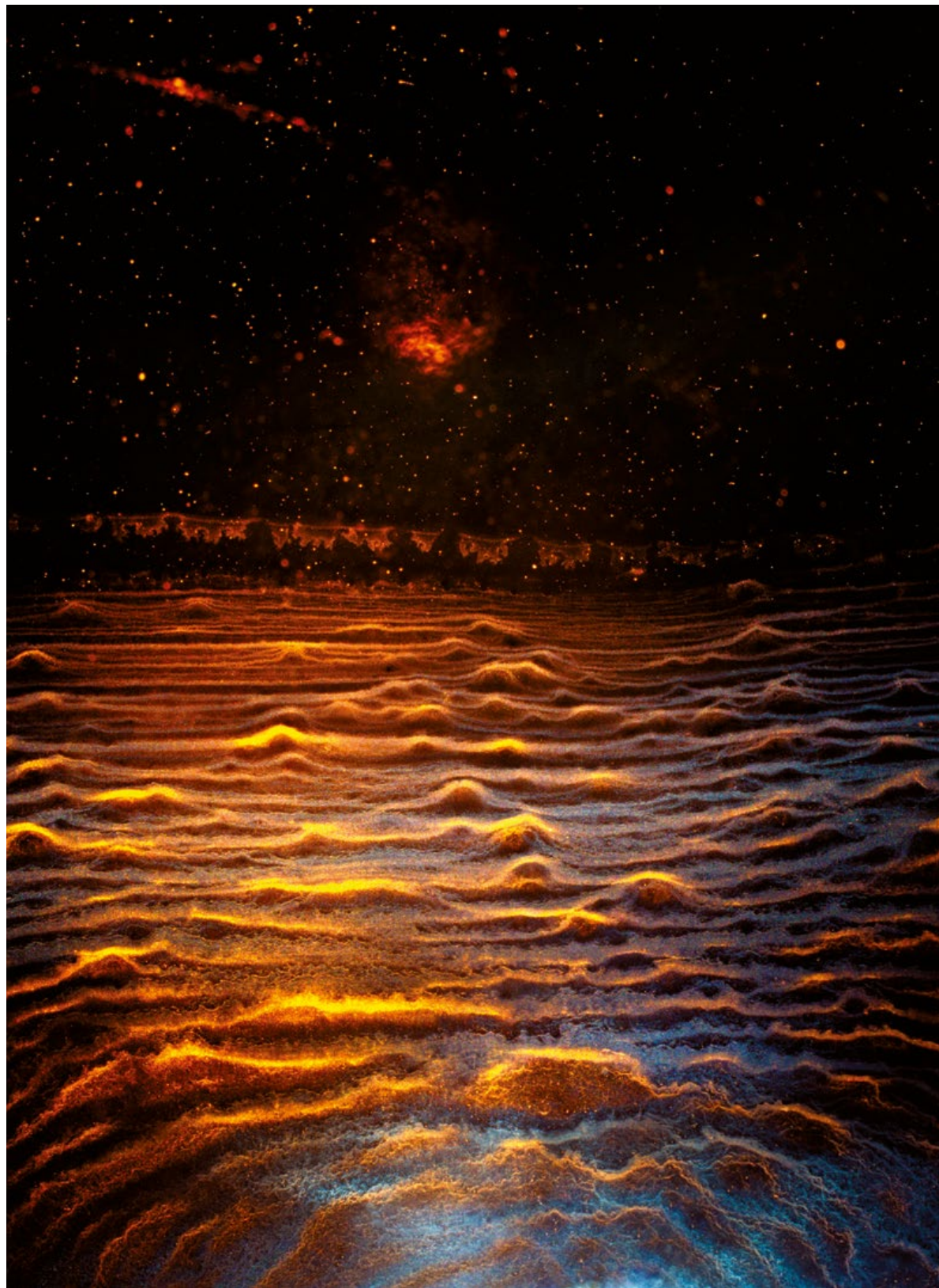
ПОГЛЕД
КЪМ
ЗЕМЯТА
ОТ ВСЕКИ
ВЪЗМОЖЕН
ЪГЪЛ

СНИМКИ:
ЪРНИ БЪТЪН

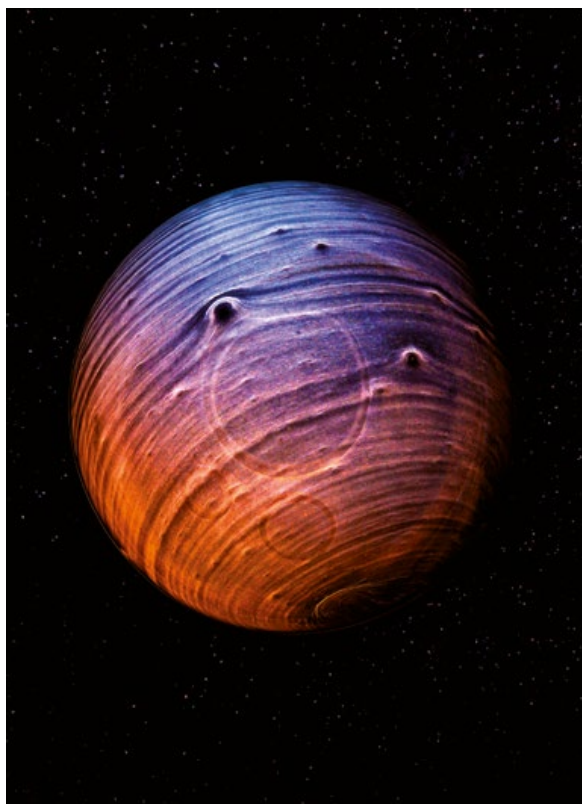
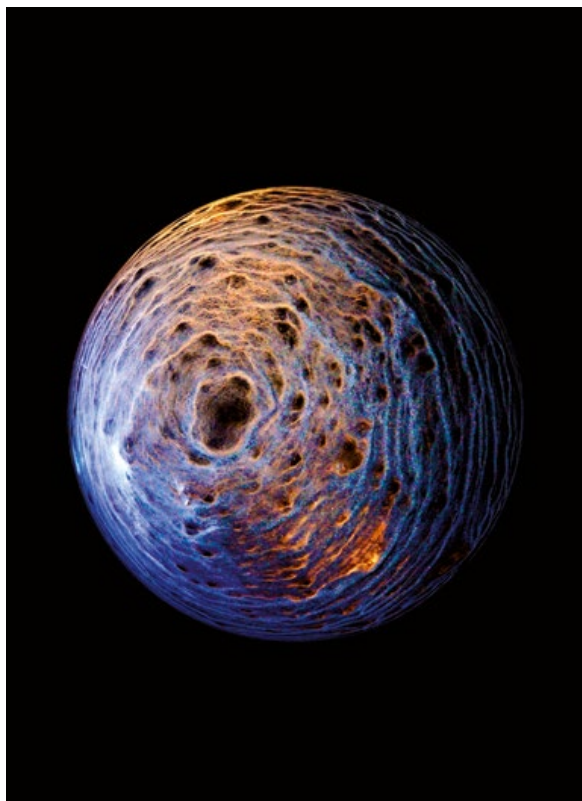
Какво остава в чаша шотландско уиски, след като течността вече я няма? Понякога – колекция от извънземни пейзажи.

Шотландското уиски
оставя утайка в
чашата. С помощта
на цветни лампи и
софтуер за обработка
на снимки фотогра-
фът Ърни Бътън пре-
върнал следите от
сkoch „Макалън“ в тази
кандидат-планета.

Утайката от бъчвите, в които отлежавал дестилатът, образува подобни на лава вълни в чаша от „Гленливет“. Бътън създава различни ефекти посредством цветни лампи и компютърен софтуер.

Бътн снимал утайка от „Балвени“, „Макалн“, „Макалн“ и „Гленфидих“ (по часовника от горе вляво). После с фотошоп обработил някои кадри, така че да заприличат на небесни тела.

Родени ли сме скииталци?

ПЪТЕШЕСТВАНЕТО НЕ Е РАЦИОНАЛНО ЗАНИМАНИЕ, НО Е ЗАЛОЖЕНО В ГЕНИТЕ
НИ. ЕТО ЗАЩО ТРЯБВА ВЕДНАГА ДА ЗАПОЧНЕТЕ ДА ПЛАНИРАТЕ ПЪТУВАНЕ

ТЕКСТ: ЕРИК УАЙНЪР

В

В ПОСЛЕДНО ВРЕМЕ МОЯТ ПАСПОРТ ми върши добра работа. Използвам го като подложка за чаша и за да подпирам клатушкаци се маси.

Добре дошли в пандемията от разочарования. Отменени пътувания и такива, които въобще не биват планирани – за да не бъдат отменени. Семейни сбирки, образование в чужбина, мързелуване на плажа. Хоп! Няма ги вече – съсипани от един миниатюрен вирус.

За нас не е нормално да бъдем толкова уседнали. Пътуването е заложено в гените ни. През повечето време, откакто съществува видът ни, „сме живели като номади ловци и събирачи, които са се придвижвали на малки групи от максимум 150 души“ – пише Кристофър Райън в „Цивилизовани до смърт“. От този скииталчески живот имало полза. „Да се преместиш в съседна група е възможност

ПЪТЕШЕСТВИЯТА ИЗИСКВАТ
 ИЗВЕСТНА ДОЗА
 ПОЖЕЛАТЕЛНОСТ. ЧОВЕК
 ТРЯБВА ДА ИМА ВЯРА И
 ВЪОБРАЖЕНИЕ, ЗА ДА СЕ
 КАЧИ НА САМОЛЕТА КЪМ
 НЯКОЯ ДАЛЕЧНА СТРАНА.

да се избегне назряващ конфликт или просто да смениш социалния пейзаж“ – казва Райън. Робърт Луис Стивънсън го е казал по-накратко: „Важното е да се движите“.

Ако обаче не можем да се движим? Ако не сме в състояние да ходим на лов или да събираме храна? Какво трябва да направи един пътешественик? Има много отговори на този въпрос, но „да се откаже“ не е един от тях.

Ние сме адаптивен вид. Можем да издържим на кратки периоди на принудителна уседналост. Малко самозаблуда ще помогне. Просто сме между две пътувания – все едно безработен търговски пътник между две назначения. Дните ни минават в прелистване на дневници от минали пътувания и снимки в „Инстаграм“. Разглеждаме си сувенирите. Всичко това помага – поне за малко. Туристическата индустрия страда – също като пътешествениците.

Моят приятел Джеймс Хопкинс е будист и живее в Катманду, Непал. Човек би помислил, че затварянето му е подействало добре – един вид задължителна медитация. Да, така било – за малко. Но по време на едно скорошно обаждане по „Скайп“ Джеймс изглеждаше измъчен и унил. Призна си, че не може да си намери място и че копнеел по „стария си график с по 10 страни годишно“. Каза ми, че вече нищо не помагало. „Няма значение колко свеци паля и колко тамян гора – независимо че живея на едно от най-свещените места в Южна Азия, просто не мога да си променя навиците.“

Когато приключихме разговора, почувствах облекчение – имах оправдание за моята раздразнителност. Не аз бях виновен, а пандемията. Освен това обаче се притесних. Ако един будист в Катманду е на път да се побърка, каква надежда може да има за нас, останалите заседнали души?

Според мен надеждата се крие в самото естество на пътуването. Пътешествията изискват известна доза пожелателност. Човек трябва да има вяра и въображение, за да се качи на самолета към някоя далечна страна с надеждата и копнежа да вкуси неизразимото. Пътуването е сред малкото дейности, с които се захващаме, като не знаем какъв ще бъде резултатът, но се наслаждаваме на тази

Геологичните образувания в националния парк „Бадлендс“ в Южна Дакота могат да вдъхновят „нов начин да виждаме нещата“, който – както отбелязал Хенри Милър – е една от наградите от пътуването.

*Smilodon**Macrauchenia
patagonica*

САБЛЕЗЪБ ГИГАНТ

ИЗГОТВИЛИ: ФЕРНАНДО Г. БАПТИСТА
И ПАТРИША ХИЙЛИ

В южноамериканската савана от епохата на плейстоцена саблезъбата голяма котка смилодон оцелявала, като дебнела от засада местната мегафауна. Фосилизиран череп от Уругвай показва, че някои смилодони били гиганти. Не е ясно дали тази котка е ловувала самостоятелно или в група, но проучванията разкриват, че захватката, костната структура и силата на крайниците са я правели страховит хищник.

*Toxodon
platensis**Palaeolama
major*

Общ предшественик
преди 20 млн. години

Саблезъби котки

Съвременни котки с конични зъби

Реален размер на най-големия открит череп

ВРЕМЕНА ЛИНИЯ И МЕСТООБИТАНИЯ

ЛОВНА ТЕХНИКА

Някога учените смятали, че смилодонът убивал чрез подобни на нож прободания на кучешките си зъби. Но проучвания за силата и дължината на шията и захващането на мускулите са довели до нови теории.

РЕЖЕЩА ЗАХАПКА

- 1 Вратните мускули издърпвали черепа надолу, за да подпомогнат забиването на горните кучешки зъби.

Натиск от шията

ЧЕЛЮСТТА КАТО ЛОСТ

Друга хипотеза: че котката захапвала плячката с долната си челюст, а после използвала мощния си врат, за да я извърти и да забие кучешките си зъби.

- 2 С по-малък ъгъл на отваряне на устата, след това челюстните мускули се задействали и устата се затваряла, за да убие плячката.

- 3 После едно издърпване назад разкъсвало гърлото на плячката, оставяйки кръвта ѝ да изтече бързо.

Реален размер на зъб на съвременен лъв

Напречно сечение

ЗЪБНИ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Дългите, подобни на остриета на нож кучешки зъби били за бързи удари, които да убият плячката. Те били твърде крехки, за да се използват за задържане и удушаване на плячката, както прави лъвът със своите конични зъби.

НАПАДЕНИЕ ОТ ЗАСАДА

Подскоци

Сграбчване с предните крайници; събаряне на земята

Задържане на плячката с предните крайници

Разкъсване на гърлото и кръвоносните съдове

БРАЧНИТЕ РИТУАЛИ НА ЕДИН МОЛЕЦ

СНИМКА: ХАЛИД АБДУЛА САИД АЛ ХАДРАМИ

Един мъжки молец от вида *Creatonotos* надува рошавата си задница с една-единствена цел: да примами женски. Власинките по тръбовидните органи излъчват феромони. Колкото повече токсични растения ядат мъжките като ларви, толкова по-големи и мощни са тези органи. — МАЯ УЕЙ-ХААС

Знаменитост в зоопарка

ПОЧТИ ВСИЧКИ ОБИЧАТ
ПАНДИТЕ. СЛЕД КАТО ЦЯЛА
ГОДИНА СНИМАЛА
НОВОРОДЕНО МАЛКО,
ФОТОГРАФКА СИ СПОМНЯ
КОГА И ТЯ СЕ ВАЮБИЛА

ТЕКСТ И СНИМКИ: РЕБЕКА ХЕЙЛ

НА ПОЧТИ ВСЯКА СНИМКА от семейната ни почивка във Вашингтон, окръг Колумбия, през 1986 г. демонстрирам сувенира, който си избрах от магазина на Смитсъновия национален зоопарк – огромен бял памучен суетишърт с релефна щампа на танцуващи панди отпред. Бях на девет и пандите бяха страхотни. Дори летните жеги не успяха да ме накарат да сваля суетишърта през цялото пътуване.

Почти нищо не си спомням от почивката освен тръпката от посещението в зоопарка и срещата с гигантските панди Лин-Лин и Хсин-Хсин – звездите на туристическата обиколка. На следващата година Лин-Лин родила близначета. Бебетата не оцелели, но не си спомням да съм научила това като малка.

Почти 30 години по-късно се озовах сред тълпа фоторепортери и телевизионни екипи, натъпкали се в ограждението на пандите. Преставяха на света малкото мече Бей Бей и аз отразявах събитието за *National Geographic*. Единственото друго събитие, което съм снимала и което породил подобен трескав ентусиазъм, беше, когато Анджелина Джоли гоиде за едно събитие в седалището на Националното географско дружество.

Признавам си, че детската ми любов към пандите беше изчезнала. По това време живеех в окръг Колумбия. Пандите бяха просто поредната отметка в туристическия списък и снимането на новороденото беше част от служебните ми задължения. Само че и аз имах деца и – като повечето родители от района на Вашингтон – редовно ги водех в Националния зоопарк. Мъчех се да покажа на четиригодишната ми дъщеря къде точно да гледа над тълпите, също жадни да зърнат емблематичните черно-бели мечки. Тези посещения ме изтощаваха напълно. Въпреки че се гордеех със зоопарка в моя нов град, се улових как предлагам да запазим бъдещи пътувания за гости при баба и дядо.

През 2015 г. обаче Мей Сян роди Бей Бей и панда-манията завладя Вашингтон. Редакторът ме помоли да заснема дебюта на малкото. Аз съм студийен фотограф в *National Geographic* и често се случва да отразявам теми в градска среда наоколо, но никога не бях снимала панди.

След като снимките на Бей Бей бяха публикувани, редакторът ми предложи да помолим управата на зоопарка периодично да се връщам и да документирам първата година на малката панда. Съгласиха се.

Понякога хората питат дали е вълнуващо да се снимат определени обекти. Честно казано, често съм толкова съсредоточена върху детайлите около снимката, че ми е трудно да се отдръпна и да се възхитя от самия обект. Вместо това умът ми се занимава с техническата част: Какво оборудване ще ми трябва? Как да се справя с осветлението в ограждението?

СЪЖИВЯВАНЕ НА УВРЕДЕНИ РИФОВЕ

ТЕКСТ: БЕАТА КОВАК НАС

ТРОПИЧЕСКИТЕ ТВЪРДИ КОРАЛИ

започват живота си като скитници. Блестящите коралови ларви, наречени планули, се носят по океанската повърхност, преди да се установят на дъното, за да си потърсят подходящо местообитание. Само ако мястото е идеално, те ще пораснат до полипи и ще изградят екзоскелети, които растат векове наред, за да изградят коралов риф.

ЮНЕСКО прогнозира, че ако емисиите на CO_2 не намалее, кораловите рифове ще загинат до края на века поради подкиселяването на океана и повишаващата се температура. Морският биолог Абигейл Ингълман иска да разкрие тайната на кораловите местообитания, за да могат рифовете да бъдат възстановени. За да открие идеалната форма, тя създава къщи за корали от видовете *Acropora cervicornis* и *Acropora palmata* в Мезо-американския риф край Белиз.

С помощта на фотограметрично картографиране Ингълман създава 3D модел на изображенията си, за да разкрие структурната сложност на пукнатините, наклоните и текстурата на рифа. Тя направила с 3D принтер пластмасови реплики на корали – 24 с реални размери и 24 миниатюрни – и ги прикрепила към 25-сантиметрови текстурирани квадрати от арагонит, наподобяващ кораловите скелети. Спуснала ги на дълбочина 3 м под водата заедно с набор от 24 плочки без реплики. Година по-късно извадила 72-те плочки, като всички в някаква степен били населени с корали. По-нататъшният анализ ще разкрие кои реплики са привлекли най-много заселници и най-много ще помогнат за възстановяване на увредените рифове. „Коралите са много по-умни, отколкото смятаме“ – казва Ингълман. □

Вашата подкрепена позиция на Националното географско дружество да финансира този и други научни и изследователски проекти.

Абигейл Ингълман (горе) използва 3D технология. Три седмици след поставянето ѝ върху риф край Белиз тази 3D-принтирана реплика на корал, прикрепена към плочка (вляво), вече показва признаци на обрасване с морски създания.

ПОДЗЕМНА КРАСОТА

В карстовия регион на Словения две пещери блесят красиво в поредица от безпрецедентни фотографии. Ние проследяваме това откритие

A wide-angle photograph of a cave interior. In the center, a river with vibrant green water flows through the cave. Two people in red gear are in a yellow inflatable boat on the river. The cave walls are covered in numerous long, thin stalactites hanging from the ceiling. The lighting is dramatic, with green light reflecting off the water and warm light illuminating the rock formations.

Калвария е най-Великолепното място в пещерата Крижна. В тази галерия има каскади от карбонатни минерални отлагания, познати като пещерни драперии, и езеро – едно от 45-те в дългата 8 км пещерна система. – където се сливат два потока. Само 22 от езерата са достъпни за туристи.

1 НОМЕРАТА НА ОБЕКТИТЕ НА СНИМКИТЕ СЪОТВЕТСТВАТ НА ОБОЗНАЧЕНИЯТА НА КАРТАТА НА СТР.38

2 Издълбани от водата
вертикални набраздявания,
наречени канелюри,
са осеяли стените на
Дежманов проход, където
пещерникът Янес Яка Церар
дава представа за мащаба.
Проходът е близо до
Входа на Крижна, една
от над 12500-те пещери
в Словения. В тази поредица
от снимки ветеранът
пещерен фотограф
Петер Гедей е първият,
който улавя системата на
Крижна в нейната цялост.

ТЕКСТ: МАРКО СИМИЧ

СНИМКИ: ПЕТЕР ГЕДЕЙ

ВХОДЪТ КЪМ ПЕЩЕРА, НЯКОГА позната като Мръзла яма (Студената пещера), се намира в Южна Словения, на 34 км от Любляна.

Днес тя се нарича Крижна, на името на близката поклонническа църква „Св. Криж“ (кръст), кацнала на 857-метров връх в речния басейн на р. Любляница, където повърхностните води се просмукват през карстов пейзаж, за да оформят подземно пространство от карстови фунии, пещери и проходи.

Има доказателства, че хората са посещавали тази пещера хилядолетия наред. Керамични фрагменти, открити близо до входа, произхождат от бронзовата епоха, а име, написано на една от стените на пещерата, датира от 1557 г. Първият разказ за пещерата Крижна е написан от англичанин Джон Джеймс Тобин след посещението му там през 1832 г. През 1838 г. лесничият Йозеф Цюрер направил първото описание и скица.

Повратната точка в проучването на пещерата настъпила през 1878 г., след като живеещият във Виена геолог Фердинанд фон Хохцетер изкопал 4600 кости от около 100 пещерни мечки. Екипът му успял да съглоби два цялостни скелета, които били изложени в Музея по естествена история във Виена. При вторите разкопки на Хохцетер на следващата година археологът Йозеф Зомбати направил първата подробна карта на пещерата.

В продължение на повече от 80 години Крижна била известна предимно с мечките си кости. Много по-едри от съвременните кафяви мечки, четири вида пещерни мечки продължили да бродят из по-голямата част от Европа през плейстоцена, докато не изчезнали преди около 26 000 години. Поколения мечки се приютявали

и хибернирали в леснодостъпните, сухи карстови пещери из цялото словенско Карстово плато. Частта от пещерата Крижна, известна като Мечия проход, била обитавана от *Ursus ingressus* – вид, мигрирал от Азия преди около 50 000 години.

След разкопките на Хохцетер пещерата започнала да привлича посетители. За съжаление славата ѝ довела до плячкосване. Сталактити били отчупвани и продавани на сергии близо до по-популярната туристическа дестинация – пещерата Постойна, на около 30 км оттам.

С оглед на популярността на пещерата Крижна забележително е, че водните ѝ басейни останали неоткрити толкова дълго време. Между 1927 и 1934 г. членовете на Пещерното дружество в Любляна изследвали водните проходи. Предвид стратегическото място на пещерата – тогава само на 7 км от италианската граница – от време на време те получавали помощ от югославските войници, разпределени в района.

ВЕЛИКИЯТ АРХИТЕКТ НА ТАЗИ пещера е водата. Дъждовете се просмукват в околния карстов пейзаж, вливат се в пещерата, а пороите подсилват водното течение в карстовите ями, наречени понори. Водата подхранва живота: в пещерата се срещат около 36 водни животински видаове, предимно троглобити.

Пещерната вода е наситена с минерали – градивните материали за 45 подземни езера. Киселинната дъждовна вода разтваря големи количества карбонатни минерали като варовика и доломита. Когато водата влезе в контакт с въздуха в пещерата, тя освобождава въглеродния диоксид и депозира разтворените минерали, създавайки пещерни драпери. Отложени- те пещерни драпери, които растат със

A man with a beard and glasses, wearing a red jacket and a headlamp, is looking up at a cave wall. The wall is covered in brown, textured rock. A large, fossilized bear jawbone is embedded in the rock, showing several teeth. The scene is dimly lit, with the headlamp providing the main source of light.

4 Крижна приютавяла хиберниращи мечки, както показва тази колекция от Вкаменени останки – открити са поне 4600 кости. Челюстта на изчезнала пещерна мечка (осветена от пещерняка Клемен Суша), която е обитавала това място до последната ледникова епоха, е запазена В скала В прохода Мегводи (Мечия проход).

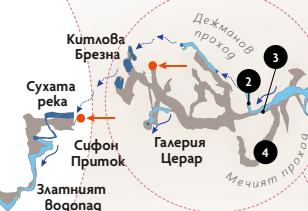
КРИЖНА ИЗЛИЗА НА СВЕТИО

Хора са навлизали в пещерната система на Крижна още през Средновековието, когато по стените били оставени надписи. През 1926 г. започнало изследването на пълните ѝ с вода участъци, започвайки от прохода Йезерски (Езерен) и притоците му, проходите Писани (Цветен) и Блата (Кален). Продължението Нова Крижна било открито през 1991 г.

ПЕЩЕРА НОВА КРИЖНА (открита през 1991 г.)

ВХОДНА ЧАСТ

0 м 200

- Вход
- Вода
- Посока на течението
- Сифон (подводен проход)
- ① Място на снимката

ПЕЩЕРА КРИЖНА

ВЛЯВО

През 1930 г. членове на Люблянското пещерно дружество позират с югославски войници, разположени по близката граница с Италия. На тази датирана фотография в прохода Йезерски изтъкнатият словенски експедиционен фотограф Франци Бар се вижда на ръба на една лодка, до стълбата.

ВДЯСНО

През 1934 г., за да заснеме великолепието на Калвария, Бар осветил пространството, запалвайки магнезиева лента, която има ярко, но бавно горене.

5 Течащ надолу поток отлага минерали, образувайки пещерни граперии, които разделят повечето от езерата в пещерата. Тук дълбока пукнатина в граперията свързва две езера – едното видимото на преден план. Другото, което не се вижда, е зад втория пещерняк.

6 Златисти пещерни граперии се сливат със сталагмити, за да оформят смайваща колона в пещерата Нова Крижна, открита при карстовата фуния Дихалник в Гърди дол.

ТЕКСТ: ЮДИДЖИТ БАТАЧАРДЖИ

СНИМКИ: СМИТА ШАРМА

ОТКРАДНАТИ ЖИВОТИ

СЕКСУАЛНИЯТ ТРАФИК НА ЖЕНИ Е СВЕТОВЕН
БИЧ, ВПРИМЧИЛ МИЛИОНИ ДЕЦА. ТАКА ДВЕ
МОМИЧЕТА С МЕЧТИ – ЕДНОТО ОТ ИНДИЯ,
А ДРУГОТО ОТ БАНГЛАДЕШ – БИЛИ ПРИНУДЕНИ
ДА ПРОСТИТУИРАТ

За тази статия: За да съхраним личното пространство на момичетата, обект на трафик, и съобразно индийските закони относно идентифицирането на жертви на сексуални престъпления, ние не разкриваме истинската им идентичност или тази на техни близки. Снимахме ги по начин, целящ да не показва лицата им, и сме променили някои кадри, за да прикрием характерни черти. Използваме псевдоними за двете момичета, за които се разказва в статията.

След скарване с майка си Р. напуснала дома си в Колката. На една гара се запознала с мъже, които я подлъгали и я отвели в квартал с публични домове. Много момичета, жертва на тра-

фик, прекарват остатъка от живота си в бордеи. Р. била спасена, преди да я продадат в един такъв. Била изпратена в убежището „Снеха“, управлявано от организацията

„Санлаап“, която подготвя жертвите да започнат живота си отначало. Р., която вече е пълнолетна, и някои от другите момичета в статията са снимани в „Снеха“.

Когато била на 12, С. напуснала дома си в Нараянгандж, Бангладеш, със семеен познат, който обещал да ѝ намери работа в Дака. Предали я на мъж, който я продал на

бордей в Мумбай. С. била поробена цели две години, преди полицията да я освободи и да я изпрати в убежище. Шест месеца по-късно се запознала с жена, която обещала, че ще вър-

не С. обратно в Бангладеш, но вместо това я продала на публичен дом в Намкхана в Западен Бенгал. С. отново била спасена и отведена в „Снеха“. Вече е пълнолетна.

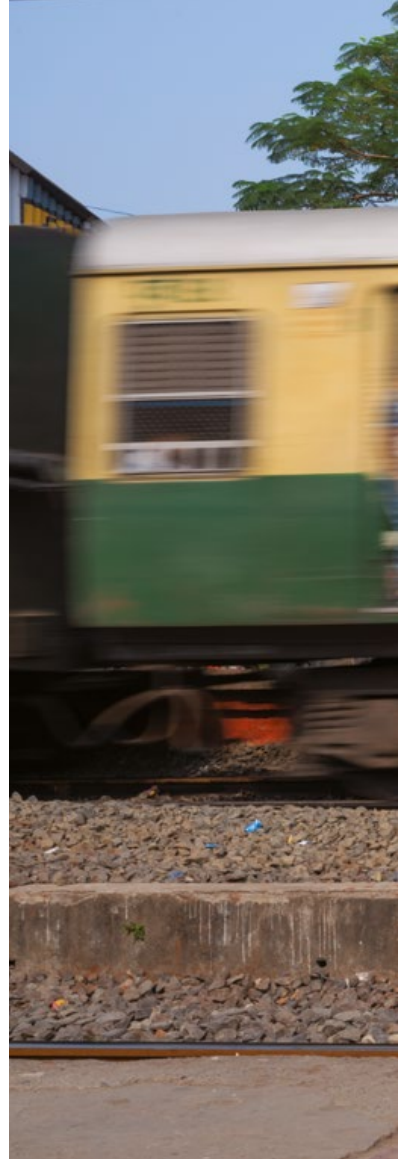
Преди да ги продадат
в публичен дом, Сайеда и
Анджали били обикновени
момичета, които растели
при сходни условия на
няколкостотин
километра една от друга –
Сайеда в гр. Кхулна
в Бангладеш, а Анджали
в Силигури в Западен
Бенгал, Индия.

Те имали същите стремежи като
тийнейджърите навсякъде по света – да
се измъкнат от контрола на родителите
си, да открият любовта, да изживеят
мечтите си.

Отгледана в малка двустайна
къщичка в бедняшки квартал, Сайеда
прекарала голяма част от детството
си сама. Майка ѝ ставала рано и
излизала да чисти магазини. Баща ѝ
карал велосипедна рикша и превозвал
пътници срещу жълти стотинки.
Сайеда напуснала училище още преди
юношеските си години.

Отворена и свободолобува, тя
бързо се усмихвала и лесно си намирала
приятели. Най-много обичала да танцува.
Когато родителите ѝ ги нямало, гледала

М., която понастоя-
щем е на 18 години, чака
с братовчедка си Влак
в Южните 24 Паргани –
предимно бедняшки
окръг в Западен Бенгал,
където има много
случаи на трафик
на хора. Мъж, с когото
М. се запознала на един
курс, я продал на публич-
ен дом в Делхи. Успяла
да се обади на баща си
и била спасена от поли-
цията с помощта на
организацията с идеал-
на цел „Шакти Вахину“.

по телевизията танцови клипове от индийски и бенгалски филми и повтаряла движенията.

Била красива, с нежно изваяно лице и бадемовидни очи и обичала да се гримира. Притеснени от това, че привлича вниманието на момчетата, родителите ѝ я омъжили, когато била на тринайсет. Макар и незаконни, детските бракове са нещо обичайно в голяма част от Южна Азия. Мъжът, когото родителите на Сайеда ѝ избрали, се оказал насилник и тя се прибрала при семейството си.

Когато се върнала у дома, Сайеда взела да умолява майка си да ѝ позволи да се запише в танцово училище. „Ще мога да участвам в представления и да изкарвам пари“ – казала тя. Майка ѝ склонила и Сайеда започнала

да танцува по сватби и други събития. Тогава завързала романтична връзка с момче, което също посещавало училището. Той ѝ казал, че ще я заведе в Индия, където ще изкарва много повече като танцьорка. И Сайеда решила да избяга с него.

Анджали, миловидно момиче с искрящи очи и високи скули, искала да напусне дома си по сходни причини. Семейството ѝ живеело в импровизирано жилище в беден квартал. На 13 години вече била напуснала училище – нещо обичайно за много деца от бедни семейства в цяла Индия. Започнала да работи във фабрика, където опаковала готови храни. Сдържана по природа, Анджали имала малко приятели. Вкъщи неин довереник било едно козле, което осиновила и което я следвало по петите,

ядяло от храната ѝ на масата и се мушкало в леглото ѝ нощем.

Във фабриката Анджали се запознала с младеж, който я очаровал. Тя знаела, че майка ѝ се оглежда за потенциален съпруг за нея, но решила, че иска да е с човека, когото харесва. Затова една вечер през октомври 2016 г. се измъкнала от къщи, за да се срещне с приятеля си. За нейна изненада с него имало още един младеж, но все пак се качила с тях на влака за Кокамата.

Същата вечер, докато панически я издирвала, майка ѝ подочула, че Анджали се била готвела да бяга. Съседите я били чули как говорела на козлето си: „Кой ще се грижи за теб, когато замина?“.

СРЕД ВСИЧКИ ГРЕХОВЕ, от които човечеството страда, един от най-шокиращите е поробването на деца за сексуална експлоатация. Както е при повечето престъпни начинания, не е възможно да

Според някои изчисления всяка година 50 000 момичета биват трафикувани от Бангладеш в Индия.

се определят точните му мащаби, но е ясно, че сексуалният трафик на малолетни е индустрия за много милиарди долари, обхванала целия свят.

Според изследване на Международната организация на труда през 2016 г. над един милион деца са станали жертва на сексуална експлоатация. Тъй като детската проституция е трудно установима, докладът признава, че реалният им брой вероятно е много по-голям. Според най-скорошния Глобален доклад за трафика на хора, представен от Службата на ООН по наркотиците и престъпността, броят на жертвите на трафик, съобщен от страните, се е увеличил от под 15 000 през 2010 г. до близо 25 000 през 2016 г.

Тази статистика обхваща нищожна част от реалните жертви – повечето никога не биват установени. Ръстът може би отразява по-доброто прилагане на закона, но изследователите смятат, че е по-вероятно да говори за една по-мрачна действителност – че трафикът на хора, включително на деца с цел проституция, се увеличава.

На практика бичът на сексуалния трафик на деца не е оставил незасегната нито една страна, но някои части от света са се превърнали в средища на тази незаконна търговия. Един от най-пострадалите райони е този, в който израснали Сайеда и Анджали – индийският щат Западен Бенгал и съседен Бангладеш. Разделени от 2250-километрова граница, но обединени от общо културно и езиково наследство, двете области споделят и злата съдба да бъдат свидетели как всяка година хиляди момичета биват продавани в сексуално робство.

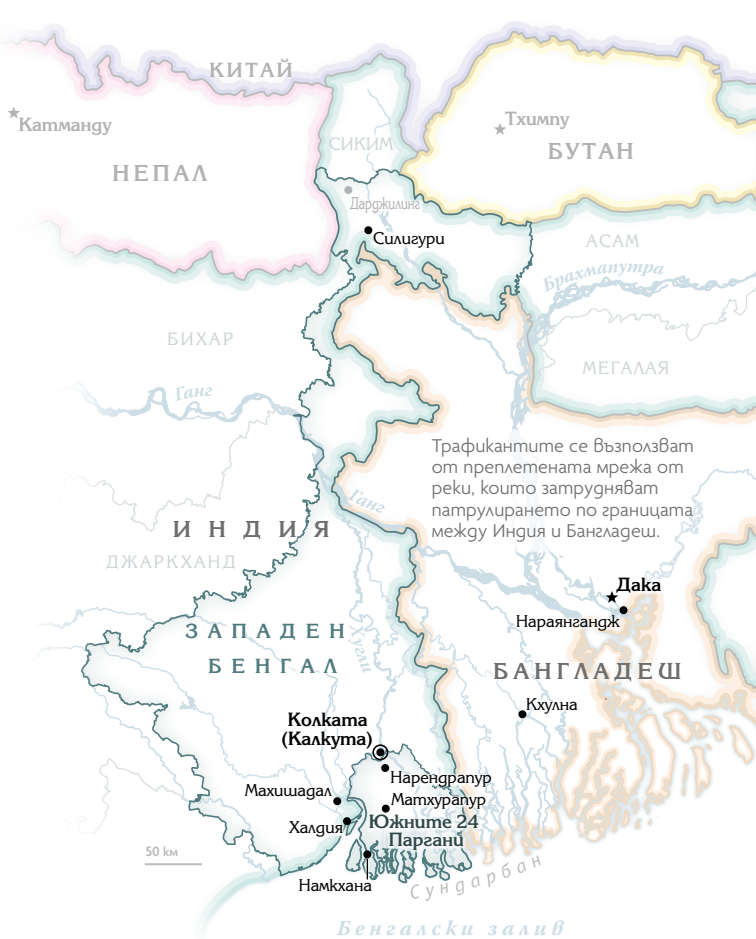
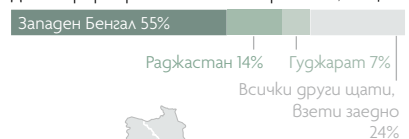
Реалният им брой остава неизвестен, но докладваните и предполагаемите числа говорят за голям обем на трафика. Според индийското Национално бюро за криминални досиета в Западен Бенгал са съсредоточени почти една четвърт от общо 34 908 случая на трафик на хора, за които е съобщено в страната между 2010 и 2016 г. – смазващо голям дял за щата, където живеят около 7% от населението на страната. Само през 2017 г. 8178 деца били обявени за изчезнали от Западен Бенгал – близо една осма от случаите в цяла Индия през тази година. Сред тях значителен брой момичета почти със сигурност били продадени на публични домове. В Бангладеш ситуацията е може би по-лоша: според едно изчисление на властите ежегодно около 50 000 момичета биват незаконно изкарани от страната в Индия или през Индия – брой, който не включва момичетата, продадени като проститутки в самия Бангладеш.

Западен Бенгал е колкото източник, толкова и крайна дестинация на трафикуваните с цел проституция момичета. По дългата граница с Бангладеш и 96-те километра с Непал има много неохранявани участъци, които позволяват

Скрито престъпление

Реалните мащаби на трафика на хора в Индия – и по целия свят – остават неясни. Но през 2016 г. 4911 момичета били включени в списък с жертви на трафик от индийското Национално бюро за криминални досиета. Много случаи остават недокладвани.

Дял на трафикуираните момичета през 2016 г., по щати

на трафикантите да прехвърлят момичетата в щата. Някои се озовават в кварталите с червени фенери в Колката – метрополия с над 14 млн. души. Други биват продавани в бордеи в други индийски градове – Делхи, Мумбай, Пуна – или в Близкия изток. (В Индия сексуалният труд е законен, но много от спонсориращите го дейности – например сводничеството и съдържателството на бордеи – са незаконни, както е и възличането на деца в проституция.)

Едва ли е изненадващо, че най-голямата причина за тази трагедия е бедността, ширеща се в района, който включва и един от най-големите окръзи в Индия – Южните 24 Паргани. Банди дебнат момичета от бедни семейства и се възползват от тяхната немотия и други уязвими страни.

„Ако бях трафикант... ще трябва да разбера дали момичето гладува и отчаяно има нужда от работа, или пък търси романтична връзка“ – казва Тапоти Бхоумик от „Санлап“, организация с

идеална цел в Колката, която помага на жертви на трафик. На отгледани в бедност момичета обещанието за дребни предмети на лукса може да въздейства хипнотизиращо. „Искат за себе си живота, който виждат в телевизионните сериали“ – обяснява тя.

Бхоумик казва, че тийнейджъри момчета и младежи, които работят за бандите на трафикантите, понякога уреждат недействителни бракосъчетания или дори живеят известно време с момичетата. „Ако момчето е похарчило 20 000 рупии, за да въпримчи момичето – казва тя, – ще може да я продаде за 70 000.“ Това е сериозна печалба, около 650 долара – колкото много работници във фабриките изкарват за 5 месеца.

През последните години полицейски екипи за борба с трафика в Западен Бенгал и други райони полагат повече усилия да открият и спасят момичета, продадени в публични домове, но не могат. „Всеки път, когато изчезнат деца, трябва да направим така, че полицията веднага да

Тълпа в Колката отбелязва Дурга Пуджа, най-популярния религиозен празник в Западен Бенгал. Честван в продължение на девет дни, индуисткият празник предлага шанс на момичетата да общуват свободно с момчета. Знае се, че трафикантите използват прикритието на тълпите и разпуснатата атмосфера, за да набележат и впримчат потенциални жертви.

На ранна
тийнейджърска
Възраст сестрите
З. и Б., вече и двете
пълнолетни, били
трафикирани от
роднина от Дака до
бордей В Махисадал.
На 15 Б. забременяла
и била принудена да
направи аборт. Често
отказвала да прави
секс и собственикът
карал сестра ѝ да я бие
с колан. „Това беше най-
мъчителното“ – каза
З., – по-лошо от секс
с 20 клиенти на ден.

Шиули, 27-годишна
сексуална работничка,
се уговаря да се
срещне с клиент в
Калигхат, квартал
с червени фенери в
Колката. Омъжена на
13 години, в крайна
сметка Шиули
напуснала съпруга
си, като взела сина
им със себе си, но
родителите ѝ не
искали да я приемат
вкъщи. Разминала се
на косъм да стане
жертва на трафик.
Тъй като не изкарвала
достатъчно като
домашна прислужница,
станала сексуална
работничка. Има още
двама сина, заченати
от клиенти.

ТЕКСТ: ДЖЕНИФЪР
КИНГСЛИ
СНИМКИ: ЕСТЕР ХОРВАТ

ЛЕД ПОД НАБЛЮДЕНИЕ

В ГРЕНЛАНДИЯ
ИЗСЛЕДОВАТЕЛИ
ОТ ЦЯЛ СВЯТ
ДОКУМЕНТИРАТ
ЗАТОПЛЯЩАТА СЕ
АРКТИКА – И СЕ
ЧУВСТВАТ КАТО
СПЛОТЕНА ОБЩНОСТ

Балон с хелий бива завързан край „Колибата на Флигер“, на около 2 км югоизточно от „Станция Север“. Инструментът ще измерва турбулентността на въздуха, слънчевата и земната радиация и черния въглерод в най-ниските пластове на атмосферата.

Лятната вечер е достатъчно топла, че войниците да седят навън голи до кръста.

Един от тях свири на китара, друг чете. Усеца се ваканционна атмосфера въпреки мястото – на 925 км от Северния полюс, в датски военен пост в Североизточна Гренландия, известен като „Станция Север“. В далечината бръмчат генератори и от време на време двете гренландски кучета се разлайват. Слънцето обикаля по арктическото небе.

Ежедневните занимания в базата са най-вече научни. Арктика се затопля по-бързо от всяко друго място на планетата и за изследователите, които изучават въздействието на климатичните промени, базата има предимството да е отдалечена – на

Войници и учени се събират на печено прасе и вечер на игри. Съперници се опитват да промушат турнирно копие през малка халка, докато колеги ги бутат в товарен велосипед. С напредването на вечерта халката става по-малка, а отборите се опитват да разсеят противника.

близо 82° северна ширина и в най-големия природен парк на света – и в същото време достъпна заради самолетната писта. Арктика е част от световната охлаждателна система и тъй като покачването на температурите ускорява загубата на морски лед, тази система се разпада. Това е идеалното място за гостуващи изследователи от цял свят да събират данни от леда, морето и атмосферата.

Няма много места, където можеш да се събудиш в обща спалня, да пиеш кафе и после да излезеш сред едни от най-суровите условия на планетата: виелиците, екстремните студове, мъг-

лата и месеците зимен мрак са нещо обичайно.

„Станция Север“ има и политическо предназначение, поради което се управлява от войници. Дания има международно признати претенции за суверенитет над района, но трябва да демонстрира присъствие, за да ги поддържа. За шестимата специалисти, които живеят тук – всичките датски военнослужещи, почти винаги мъже, – „Станция Север“ е дом в продължение на 26-месечното им назначение. Създадена основно като метеорологичен център през 1952 г., станцията представлява нещо като малко село със собствено летище. Има повече от 25 постройки –

Обядът върху
морския лед в
съседство с айсберг
се случва набързо
при температури
под -34°C . Учените
рехидратират
лиофилизирани храни
с гореща вода от
термос и ги изядат
бързо, тъй като
храната изстива за
броени минути.

Изследователският самолет „Полар 5“, модифициран турбовитлов DC-3, е много важна машина, която посещава станцията три-четири пъти годишно. Той тежи подобен на торпедо сензор, който използва лазерна и електромагнитна технология, за да изчисли дебелината на морския лед.

Десетки хиляди
африканци
умират от
змийски ухапвания
всяка година.
Получаването
на лечение може
да е трудно, а
противоотровите
не достигат. Това е
здравна криза.

Фатално ухапване

ТЕКСТ И СНИМКИ: ТОМАС НИКЪЛЪН

С

Симон Исоломо се събудил към 5 сутринта, казал довиждане на съпругата и седемте си деца и се качил в ръчно издълбаното си кану. Този вторник през декември 2018 г. започнал като много други през 30-те години, в които Исоломо ловил риба в Екваториална провинция в ДР Конго. Гребейки по р. Икелемба към рибарския лагер с двама приятели, Исоломо, 52-годишен учител по френски, се наслаждавал на хладния утринен въздух.

Три часа по-късно те пристигнали в лагера и Исоломо започнал да проверява въдиците, които бил заложил предния ден. Почувствал, че нещо дърпа едната, и потопил ръката си в мътната вода.

Остра болка го накарала да залитне. От две прободни рани на ръката му се процеждала кръв. Точно под повърхността една жълтеникава змия с черни пръстени – вероятно западна водна кобра – се плъзнала и се скрила.

Приятелите на Исоломо му помогнали да се качи в кануто и загревали трескаво обратно към селото си Ители. Докато пристигнат, около 3 часа след като Исоломо бил ухапан, той вече ту губел съзнание, ту идвал на себе си.

„Очите му бяха променили цвета си и повръщаше“ – спомня си съпругата му Мария и се разплаква. След като традиционен лечител му сложил турникет, те тръгнали с кану за болницата в Мбандака, столицата на

провинцията, на около 100 км от там. Но преди да пристигнат, Исоломо спрял да диша и починал.

Историята на Исоломо обобщава глобалната криза със змийските ухапвания: ухапан в отдалечен район, на часове от най-близката болница, той нямал никакъв шанс. Според Световната здравна организация (СЗО) около 138 000 души по света умират от ухапвания от змии всяка година и около 95% от тези смъртни случаи настъпват в бедни селски общности в развиващи се страни. Други 400 000 души оцеляват с ампутирани крайници и други трайни увреждания.

Една от най-тежко страдащите области е Субсахарска Африка, където се смята, че всяка година от змийски ухапвания умират до 30 000 души. Но някои лекари и експерти по змийски

 Националното географско дружество с идеална цел подпомогна финансирането на тази статия.

ВЛЯВО

Херпетологът Мамагу Селу Балде е застанал наред змийската колекция в клиниката за третиране на змийски ухапвания към Гвинейския институт за приложни биологични изследвания в Киндия, Гвинея.

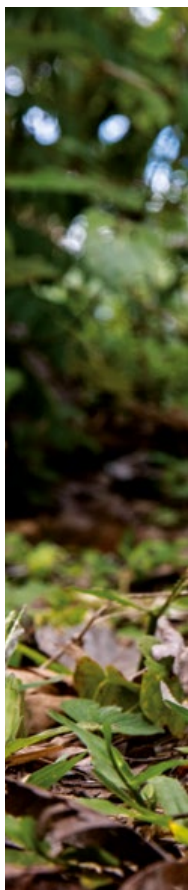
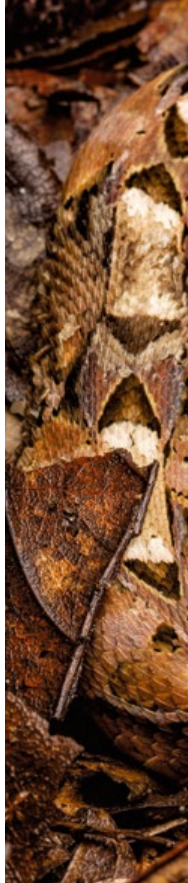
ДОЛУ

Белези на ръката на Балде показват прогресията на отока в рамките на 30 минути, откакто е бил ухапан от шумяща отровница. Балде е бил инжектиран с шест дози антидотот „Иносерп Пан-Африка“.

ПРЕДХОДНА СНИМКА

Стрелкайки езика си навън, африканска дървесна усойница души околността. Всяка година отровните змии убиват ок. 30 000 души в Субсахарска Африка, но много смъртни случаи остават нерегистрирани. Реалният им брой може да е двойно по-голям.

Над 100 000 души годишно умират от змийски ухапвания. Около 95% от тези смъртни случаи са в бедни селски общности в развиващите се страни.

ПО ЧАСОВНИКА ОТ ГОРЕ ВЛЯВО

Пъргава и живееща по дърветата, източната зелена мамба е една от четирите вида мамби в Африка. При атака мамбите могат да инжектират невротоксична отрова.

Лесно е да настъпите случайно габонска усойница, която е маскирана с перфектен камуфлаж и често лежи неподвижно в гората с часове. Отровата ѝ влияе върху съсирването на кръвта; при жертвите, които оживеят, може да се наложи ампутация на крайник.

Черно-бяла кобра разперва качулката си в защитна поза. Африканските кобри се адаптират добре към човешки местобитания, включително овощни плантации и предградия.

Бавноподвижна и нощна, змията носорог е трудна за забелязване сред падналите листа.

ухапвания казват, че истинският брой на жертвите може да е двойно по-голям. Основен фактор е тежкият недостиг на единственото лекарство: антидота. Нещата се усложняват и от това, че много жертви поради липса на пари или транспорт, или защото изпитват недоверие към западната медицина, не отиват в болница – или не стигат навреме. Персоналът в много здравни центрове не е достатъчно обучен за лечение на змийски ухапвания, а дори и да разполага с антидот, той е твърде скъп за много от жертвите. В добавка по-голямата част от по-надеждните африкански антидоти трябва да се съхраняват в хладилник, а при честите спирания на тока дори и в градовете държането им на студено може да е почти невъзможно.

За да насочи вниманието към кризата със змийските ухапвания, през 2017 г. СЗО ги добави към списъка си от пренебрегвани

най-близката болница може да отнеме часове, дори дни. Дотогава вече може да е твърде късно.

Отровата на аспидите – семейство змии, което включва мамбите и кобрите, може да убива до часове. Невротоксините им бързо парализират дихателните мускули, което прави дишането невъзможно. Само че могат да минат няколко дни, преди човек да почине от отровата на отровниците, която въздейства върху съсирването на кръвта и води до възпаление, кръвене и тъканна смърт.

Когато жертвата е стигнала до лечебница, оцеляването зависи от две важни неща: има ли надеждна противоотрова в наличност? Ако е така, гали медицинският екип знае как да я постави? Често в Субсахарска Африка отговорът и на двата въпроса е „не“.

Някои хора изобщо не биват отвеждани в болница. Вместо това

**Щом отровната змия ухапе, започва надпревара с времето.
Транспортирането до болница може да отнеме часове, дори дни.
Дотогава вече може да е твърде късно.**

тропически болести, включващ също бяс, денга и проказа. През 2019 г. тя обяви като цел да се намали броят на ежегодните смъртни случаи и инвалидизиращите увреждания от змийска отрова с 50% до 2030 г. – начинание, което може да струва близо 140 млн. долара.

Вдигането на такова ниво на тревога относно змийските ухапвания ще послужи като зов за събуждане към африканските министри на здравеопазването, казва 66-годишният гвинейски биолог Мамаду Селу Балде, научен директор на Гвинейския институт по приложни биологични изследвания (IRBAG) в Киндия, който ръководи клиника за змийски ухапвания.

ПОВЕЧЕТО АФРИКАНСКИ ЖЕРТВИ на змийски ухапвания са фермери, които обработват отдалечени ниви, боси или по сандали, което ги прави особено уязвими. Щом отровната змия ухапе, започва надпревара с времето. Транспортирането до

семействата може да потърсят помощ от традиционен лечител, който може да приложи листа или пепел от изгорени животински кости, или да сложи турникет на ухапвания крайник, което може опасно да ограничи кръвотока. Някои билкови лечения наистина намаляват болката и подуването, но не могат да спасят живота на жертвата, казва Балде.

ПРЕДИ ОКОЛО 25 ГОДИНИ Балде си почивал под едно мангово дърво в IRBAG, когато обезумял мъж дотичал до него, носейки дете в безсъзнание. Казал, че го е ухапала змия.

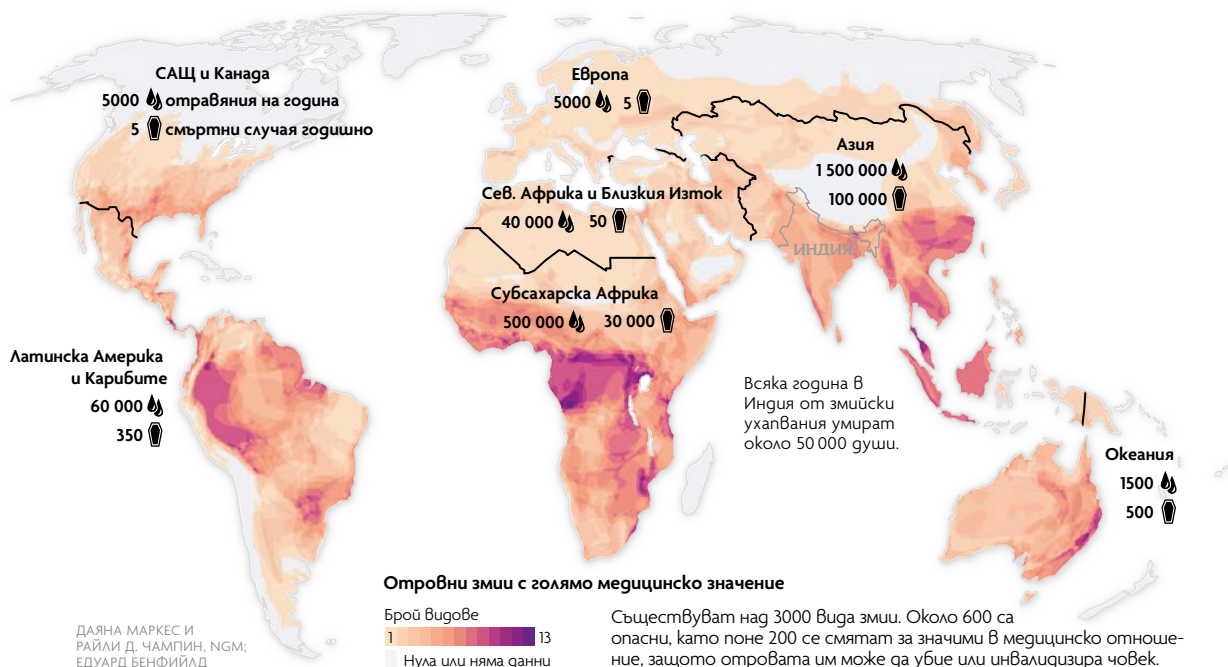
Балде, тогава ентомолог, изучаващ векторното разпространение на болестите, вкарал 12-годишното момиче в клиниката, но нямало надежда. Никой не знаел как да помогне на детето.

Той се зарекъл това момиче да бъде последната такава жертва. Преместил

Рискови зони

Отровните змии се срещат по цял свят, но най-застрашените хора живеят в бедни селски райони на Африка и Южна Азия, където достъпът до лечение често е ограничен. Не при всички ухапвания се инжектира отрова (отравяне), но когато това стане, човекът може да загине или да остане трайно инвалидизиран.

Глобална оценка за змийските ухапвания, 2019 г.

КАКВО УВЕЛИЧАВА РИСКА

Живот на село

Хората в селските области, особено земеделците и ловците, е по-вероятно да срещнат змия. Ако са неподходящо обути или жилището им не е обезопасено, рискът от ухапване расте.

Забавено лечение

Мнозина търсят традиционни лечители след ухапване или нямат бърз транспорт до болница. Всяко забавяне силно увеличава риска от осакатяване или смърт.

Ограничени здравни грижи

В по-бедните райони лечебниците може да не разполагат с обучени здравни работници или техника, за да лекуват опасно ухапване. В много общности изобщо няма лечебници.

Липса на антидот

Производството е достъпно под необходимото и точният вид антидот често не е на разположение в клиниката. Дори и да го има, много жертви не могат да си го позволят.

ДВЕТЕ НАЙ-ГОЛЕМИ ЗАПЛАХИ

В четири от 18-те семейства змии има видове, опасни за хората, но семействата на отровниците и аспидите са отговорни за над 95% от отровните ухапвания в света.

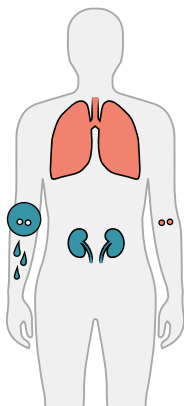
Отровници

Отровата на отровниците като кроталите и усойниците може да причини сериозно увреждане на бъбреците и да наруши съсирването на кръвта и кръвотока, да предизвика тежко възпаление, кръвоизлив и тъканна смърт. Тяхната отрова обикновено убива до гни.

Къси,
яки
и бавни

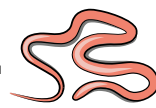
Дълги,
прибавящи
се зъби

Аспиди

Отровата на аспидите като кобрите, африканските мамби и таїпаните от Австралия може да блокира предаването на нервните импулси, парализирайки дишанелните мускули и правейки дишането невъзможно. Тяхната отрова може да убива до часове.

Тънки,
пързави
и активни

Къси,
фиксиран
зъби

ИЗТОЧНИЦИ: ЖАН-ФИЛИП ШИПО, ФРЕНСКИ НАЦИОНАЛЕН ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ИНСТИТУТ ЗА УСТОЙЧИВО РАЗВИТИЕ И ИНСТИТУТ „ПАСТЪОР“;

ДЖОРДАН БЕНДЖАМИН И НИКАУС БРАНДЕХОФ, ФОНДАЦИЯ ЗА ЗМИЙСКИ УХАПВАНИЯ „АСКАПТИЙ“; ДЖОШУА ЛОНГБОТЪМ, ЛИВЪРПУЛСКИ КОЛЕЖ ПО ТРОПИЧЕСКА МЕДИЦИНА

Реми Ксас, подпомаган от Антоан Планеле, дон отрова от западноафриканска габонска усойница за френската лаборатория „Латоксан“, която доставя съставки на производители на антидоти по света. Отровата може да достигне хиляди долари за грам.

ИНСТАГРАМ

ГРЕГ ЛЬОКЬОР

ОТ НАШИТЕ ФОТОГРАФИ

КОЙ

Френски фотограф, чиято специалност са морските животни

КЪДЕ

Под Водата в пролива Лембе, до северния край на о-в Сулавеси в Индонезия

С КАКВО

Камера *Nikon D7200*
със 105-мм обектив
В калъф *Nauticam*
и две строб светлини

Пълните с корали води на Индонезия са прочути с биоразнообразието си и с видове, които използват мимикрия, съюзи и симбиоза, за да оцелеят. При едно гмуркане Льокоьор забелязал, че тази риба клоун имала дребен компаньон. Паразитът *Syngnatus ocellatus* се прикрепя към езика на рибите и смуче кръв. Езикът изсъхва, но паразитът остава, хранейки се от гостоприемника си, докато рибата си набавя обичайната си храна. Заснемането на кадъра изисквало огромно търпение, казва Льокоьор – докато за част от секундата рибата не погледнала в камерата и не отворила уста.

Тази страница представя снимки от профилите на *National Geographic* в „Инстаграм“. Ние сме най-популярната марка в „Инстаграм“ – с над 215 млн. последователи. Станете един от тях на [instagram.com/natgeo](https://www.instagram.com/natgeo).